

37. Raamattuluento: Siunattu erämaa

Rukous/Tervetuloa

Ihmisen elämään kuuluu monenlaisia matkoja ja taipaleita: iloa, surua, myrskyjä ja tyyntä. Pelkkä onni ja ilo ilman vastoinkäymisiä ja kuritusta ei ole mahdollista. ”Jos Jumala ei ole yhtään vihainen, silloin hän vasta vihainen onkin”, sanoo Martti Luther. Niinpä Jumala antaa ihmisille myös erämaataipaleita. Niitä erämaita on luonteeltaan ja maisemaltaan erilaisia.

Uppiniskaisten erämaa

Uppiniskaisimmille hän antaa samanlaisen erämaan kuin israelilaisille neljäksikymmeneksi vuodeksi. Se on epäuskon ja tottelemattomuuden karu erämaa. Sinne ei voi toivoa kenenkään joutuvan. Siellä ei opi mitään. Jumala jättää siellä olevan kulkijan yksin villipetojen, kuivuuden helteen, nälän, janon ja vilun kouriin. Ehkä kuitenkin joku kyllästyy siihen kaikkeen ja alkaa rukoilla armoa Armon Herralta. Erämaasta voi näin ollen päästä poisikin. On päästävä levon maahan. Heprealaiskirje neuvoo: ”*Pyrikäämme siis kaikin voimin tuohon lepoon, ettei yksikään lankeaisi seuraamaan noiden niskoittelijoiden esimerkkiä ja sen vuoksi jäisi taipaleelle.*” (Hepr. 4:11). Ja sitten: ”*Ja niin me näemme, että he epäuskon tähden eivät voineet siihen päästä.*” (Hepr. 3:19). Ja vielä: ”*Tämä tapahtui varoittavaksi esimerkiksi meille, että me emme pahaa himoitsisi, niin kuin he himoitsivat.*” (1. Kor. 10:6).

Toki aina on ihmisiä, jotka ovat sitä mieltä, ettei kristillisyyteen saa, eikä voi kuulua muuta kuin menestymistä. Ajatelkoot he niin. Ennemmin tai myöhemmin Jumala kuitenkin kukkonsa kynii.

Kirkosta erotettu pappi, Nokia Mission johtaja, Markku Koivisto, toteaa, ettei kärsimys jalosta, ja että hiljentymisen on yliarvostettua (KESKIPOHJANMAA – lehti 13.2.2011). Näin sanovat lähes kaikki ne, jotka edustavat ns. kunnian teologiaa. Kyse on samalla menestysteologiasta, joka on täydellinen vastakohta Raamatun opetuksille, joissa opastetaan meitä kärsimysten ja kasvatuksen kautta Jumalan pyhyiden osallisuuteen.

Äitini veisasi eläessään lastenlapsille kehtolauluna virttä, joka alkoi sanoin: ”On ahdas käydä taivaan tie ja aivan ohdakkeinen, vaan vaivain kautta voittoon vie Jumala matkamiehen. Jos ristin tieltä eksytään, ei taivaan riemuun päästäkään, ei tulla kruunatuiksi.” (WSV 113:1).

Pienet lapset nukahtivat tähän virteen joka ilta, ja vaativat että mummu sen taasen veisaisi, tuskin millään lailla ymmärtämättä sen sisältöä. Sanat ovat kuitenkin ristin tien kulkijalle tarkoitettuja. Jo ensimmäinen säkeistö kuvaa, millainen on erämaamatka kohti kotia.

Ristin tien kulkijalla on useita ristejä. Ensimmäinen ja tärkein on Golgatan risti jossa kaikki syntimme ja velkamme sovitettiin, maksettiin viimeistä ropoa myöten (mm. Matt. 26:2; Ilm. 11:8). Toinen risti on se, että meidätkin, Kristukseen kastetut, on naulittu Herramme kanssa samalle ristille

(Room. 6:6; 1. Kor. 1:23). Näin olemme kuolleet pois synniltä, ja vain näin. Kolmas risti on se, että olemme myös osallisia Kristuksen kärsimyksistä, jotka nekin tulevat osaksemme (mm. 2. Kor. 1:5; 2. Tim. 3:11). Mutta tähän kärsimykseen kuuluu myös lupaus: ”Niin kuin Kristuksen kärsimykset ovat tulleet runsaina meidän osaksemme, samoin on Kristus tuonut meille runsaasti lohdutusta.” (2. Kor. 1:5 RK92). Kysymys näissä risteissä on kuitenkin samasta Kristuksen rististä. Mutta eipä siis ihme, että matkaamme kuuluu myös erämaata, kärsimyksiä, ahdistuksia, ohdakkeita ja vaivaa. Ne ovat kaidan tien kulkijan matkakumppaneita kärsimystiellä kohti paratiisia.

Erämaa voi iskeä yllättäen

Kaikki piti olla hyvin. Usko oli ilmestynyt. Sai olla Jumalanlasten joukossa ja kulkea heidän tilaisuuksissaan. Elämä oli voitonvarmaa. Oltiin voittosaatossa Kristuksessa. Uskalsi ihan kerskata monista asioista. Toki haluttiin antaa kunnia ja kiitos Jumalalle ainakin jossain määrin, niin kuin fariseus kerran: ”Jumala, minä kiitän sinua, etten ole sellainen kuin muut ihmiset, rosvot, huijarit, huorintekijät tai vaikkapa tuo publikaani” (Luuk. 18:11). Jossakin oli kuitenkin jotakin keskenkasvuisuutta. Oltiinko yhä lapsia Kristuksessa?

Sitten vain jysähti jollakin lailla. Jostakin tuli masennus tai ahdistuksen kammottava muuri. Vai sanoiko lääkäri, että nyt on tosi kysymyksessä; tuli paha sairaus, ehkä onnettomuus. Työttömyys tai työkyvyn menetys iski. Mitä se sitten olikin, kaikki muuttui. Kaikki oli jotenkin nyt toisin. Tuli aavistelu, ettei entiseen ollut enää paluuta. Vyöttikö joku, jota en vielä tuntenut? Jouduinko johonkin, johon en olisi halunnut. Nyt olivat jollakin lailla ajankohtaiset sanat, jotka Kristus lausui kerran Pietarille: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo.” (Joh. 21:18).

Oltiin yllättäen erämaassa käärmeiden, skorpionien, villipetojen, yksinäisyyden ja pahan sään armoilla. Piti alkaa huutamaan apua. Ei sitä aiemmin tarvinnut näin huutaa. Heikot ne olivat näet niitä jotka huusivat: ”Herra armahda”.

Ei kaikki toki tapahdu kaikille saman kaavan mukaan. Yhtäläisyyttä kuitenkin on. Jouduttiin turvalliseen elämästä tuntemattomaan korpeen. Edes oikeita opettajia ei ollut aivan heti paikalla. Mikä neuvoksi?

Kasvatuksen erämaa

Jotta voimme tervehtyä uskonelämässämme ja että pääsisimme lähemmäksi Elämän Herraa, tarvitsemme välttämättä kuritusta ja kasvamista päästäksemme pois omasta viisaudestamme ja hulluudestamme. Joskus kuri on kovaakin, sillä onhan myös sydän usein kova. Tätä kovaa koulua koki myös kuningas Daavid. Hän valittaa: ”Herra, älä rankaise minua vihassasi, älä kiivaudessasi minua kuritta! Sinun nuolesi ovat tunkeutuneet minuun, sinun kätesi on painanut minut maahan. Ruumiissani ei ole tervettä paikkaa, koska sinä olet minuun vihastunut. Pahojen tekojeni tähden eivät jäseneni saa rauhaa. Syntieni kuorma käy yli voimieni, se on raskas taakka, raskaampi kuin jaksan kantaa. Minun haavani märkivät ja löyhkäävät - se on mielettömyyteni syytä. Olen painunut kumaraan, väentynyt vääräksi. Aamusta iltaan minä kuljen surusta synkkänä. Lanteeni ovat tullessa, ruumiissani ei ole tervettä paikkaa. Olen lopussa, rikki löyty, sydämeni huutaa tuskasta.” Ps. 38:2-9).

Sellaista voi kokea erämaassa. On parannuttava hulluudestaan, jonka väärä luulo itsestään ja omista turhista voimistaan aiheuttaa. ”Jumala, sinä tunnet minun hulluuteni, eivätkä minun vikani ole sinulta salassa” (Ps. 69:6), toteaa Daavid myöhemmin autiomaassaan.

Annetaan Daavidin puhua enemmänkin.

Sinun armosi on suurempi kuin elämä

”Daavidin psalmi, jonka hän sepitti Juudan autiomaassa.

Jumala, minun Jumalani, sinua minä odotan. Sieluni janoaa sinua, ruumiini ikävöi sinua ja uupuu autiomaassa ilman vettä. Pyhäkössä saan nähdä sinut, kokea sinun voimasi ja kirkkautesi. Suurempi kuin elämä on sinun armosi. Minun huuleni ylistävät sinua. Jumalani, minä kiitän sinua niin kauan kuin elän, minä turvaan sinuun, kohotan käteni sinun puoleesi. Sinä ravitset minut kuin parhaissa pidoissa, ja minä ylistän sinua riemuitsevin huulin. Minä ajattelen sinua levätessäni, sinä olet mielessäni yön hetkinä: sinä olet tullut avukseni, ja minä saan riemuita siipiesi suojassa. Koko voimallani minä tarraudun sinuun, ja sinun oikea kätesi tukee minua.” (Ps. 63:1).

”Minä sanoin menestykseni päivinä: ”En minä ikinä horju.” Herra, sinä armossasi vahvistit minun vuoreni. Mutta kun sinä kätkit kasvosi, niin minä peljästyin. Sinua, Herra, minä huusin ja Herraa minä rukoilin: ”Mitä etua on minun verestäni, jos minä haetaan vaivun? Ylistääkö tomu sinua, julistaako se sinun uskollisuuttasi? Kuule, Herra, ja armahda minua, Herra, ole minun auttajani.” Sinä muutit minun murheeni ilokarkeloksi, sinä riisuit minun surupukuni ja vyötit minut riemulla, että minun sieluni veisaisi sinulle kiitosta, eikä vaikenisi. Herra, minun Jumalani, sinua minä ylistän iankaikkisesti.” (Ps. 30:7–13).

Juuri menestyminen ja voittoisa elämä voi johtaa meidät täysin hakoteille Jumalasuhteessamme. Silloin voi käydä niin kuin Daavidille. Hän saa sanomaan: ” *”Minä sanoin menestykseni päivinä: ”En minä ikinä horju.” ”* Voimme olla tuossa tilassamme täysin oman viisautemme ja omien voimiemme harhapoluilla. Olemme tuolloin usein myös ylpeyden korkeuksissa. Jumala sen sijaan rakastaa hiljaisuutta ja nöyryyttä. ”*Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä.” (Matt. 11:29), sanoo Jeesus. ”Sen tähden sanotaan: ”Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon.” ” (Jaak. 4:6).*

”Katso, autuas se ihminen, jota Jumala rankaisee! Älä siis pidä halpana Kaikkivaltiaan kuritusta.” (Job 5:17), opettaa meitä hurskas Job.

Heprealaiskirje opettaa: ”*Isämme kurittivat meitä vain lyhyttä aikaa varten ja niin kuin heistä näytti hyvältä, mutta Jumalan kuritus koituu meidän todelliseksi parhaaksemme: me pääsemme osallisiksi hänen pyhydestään. Vaikka kuritus ei sitä vastaan otettaessa koskaan tunnu iloiselta vaan ikävältä asialta, se lopulta antaa näin valmennetuille hedelmänsä: rauhan ja vanhurskauden.” (Hepr. 12:10,11).* Ja Pietari: ”*Kaiken armon Jumala on Kristuksessa Jeesuksessa kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa. Vähän aikaa kärsittyänne hän itse varustaa, voimistaa, vahvistaa ja lujittaa teidät. Hänen on valta iankaikkisesti. Aamen.* ” (1. Piet. 5:10,11).

Luemme Herran kurittavasta kasvatuksesta vielä parista sanankohdasta:

”mutta kun meitä tuomitaan, niin se on meille Herran kuritusta, ettei meitä maailman kanssa kadotukseen tuomittaisi.” (1. Kor. 11:32).

”ja te olette unhottaneet kehotuksen, joka puhuu teille niin kuin lapsille: ”Poikani, älä pidä halpana Herran kuritusta, äläkä menetä toivoasi, kun hän sinua nuhtelee; sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa; ja hän ruoskii jokaista lasta, jonka hän ottaa huomaansa. ” ” (Hepr. 12:5,6).

Kuinka onnellinen ja autuas onkaan se ihminen joka nöyrytyy ja taipuu Herran kurittavaan käsivarren alle. Koskaan se ei helppoa ole. Luimmehan juuri: ”Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytty olevan iloksi, vaan murheeksi”. Ihminen ei omassa luonnossaan tahdo mielellään taipua erämaataipaleisiin, jotka kuitenkin ovat tarpeen ja meille välttämättömiä. Jopa Jeesukselle se oli raskasta, olihan hänelläkin inhimillinen puoli. On hyvä muistaa, ettei Jeesuskaan ollut erämaasta, sairauksista ja kärsimyksistä vapaa. Hänen nimensä on Jesajan mukaan on ”Kärsivä Herran palvelija”. ”Hyljeksitty hän oli, ihmisten torjuma, kipujen mies, sairauden tuttava, josta kaikki käänsivät katseensa pois. Halveksittu hän oli, me emme häntä minään pitäneet.” (Jes. 53:3 KR92). Tällaista roolia ei menestysteologi suostu kantamaan, eikä sitä kannata kunniaa etsivä ihmislapsi. Sitä joka siihen suopuu, sanotaan ristinteologiksi. Näin siis sana opettaa ”Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, niin hän ajan tullen korottaa teidät. Heittäkää kaikki murheenne hänen kannettavakseen, sillä hän pitää teistä huolen.” (1. Piet. 5:6,7).

Vaikeaa tämä kaikki on Jumalan lapsellekin. Mieli nousee välillä kapinaan, kun kuormat tuntuvat liian kovilta ja tuska on ylen suuri. Kuitenkin erämaassa ihminen juurtuu. Kasvikaan ei juurru syvälle maahan lihavassa maassa. Erämassa se kasvattaa tukevan ja syvän juuriston. Näin se kestää hyvin kuivuutta ja erämaatuulta. Nyt syntyy hedelmää oksistoon. Näin tapahtuu ihmisellekin erämaakoulussa. ”Ja Juudan heimon pelastuneet, jotka ovat jäljelle jääneet, tekevät taas juurta alapäin ja hedelmää ylöspäin.” (Jes. 37:31). Jumala neuvoa ja opastaa rakkaudessaan omaa lastaan erämaataipaleella. Ei lapsi yksin ole, vaikka siltä tuntuukin. Kristuksen ihana risti seuraa mukana.

Lohdutusta ja kestävyyttä erämaan kulkijalle

Tässä on siunaus ja uskallus: ei Herra jätä meitä erämaahan kuolemaan. Emme sinne huku. Monet pyhät ovat siellä olleet, jopa maan syvyyksissä ja villipetojen keskellä. Sieltä he ovat kuitenkin nousseet kiittämään Herraa.

Erämaassa Jumalan voima näkyy. Daavid oppi tämän ja kirjoittaa: ”Erämaa ja hietikko iloitsee, aromaa riemuitsee ja kukoistaa kuin lilja. Se kauniisti kukoistaa ja iloitsee ilolla ja riemulla. Sille annetaan Libanonin kunnia, Karmelin ja Saaronin ihanuus. He saavat nähdä Herran kunnian, meidän Jumalamme ihanuuden. Vahvistakaa hervonneet kädet, voimistakaa horjuvat polvet. Sanokaa hätääntyneille sydämille: ”Olkaa lujat, älkää pelätkö. Katso, teidän Jumalanne! Kosto tulee, Jumalan rangaistus. Hän tulee ja pelastaa teidät.” Silloin avautuvat sokeain silmät ja kuurojen korvat aukenevat. Silloin rampa hyppii niin kuin peura ja mykän kieli riemuun ratkeaa; sillä vedet puhkeavat erämaahan ja aromaahan purot. Hehkuva hiekka tulee lammikoiksi ja kuiva maa vesilähteiksi. Aavikkosutten asunnossa, missä ne makasivat, kasvaa ruoho ynnä ruoko ja kaisla. Ja siellä on oleva valtatie, ja sen nimi on ”pyhä tie”: sitä ei kulje saastainen; se on heitä itseänsä varten. Joka sitä tietä kulkee, ei eksy - eivät hullutkaan. Ei ole siellä leijonaa, ei nouse sinne raateleva peto; ei sellaista siellä tavata: lunastetut sitä kulkevat. Niin Herran vapahdetut palaavat ja tulevat Siioniin riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen ilo. Riemu ja ilo saavuttavat heidät, mutta murhe ja huokaus pakenevat.” (Jes. 35:1+).

Erämaassa kasvaa pyhän tien kulkijoita. He ovat ihmisiä, jotka kulkevat ”murheellisina, mutta aina iloisina, köyhinä, mutta kuitenkin monia rikkaiksi tekevinä, mitään omistamatta, mutta kuitenkin omistaen kaiken.” (2. Kor. 6:10), Paavali kirjoittaa.

Usein kulkee itkien Herran kansa. Usein he valittavat Herrallekin kovaa osaansa, mutta kohta he jo kiittävät, kun valonsäde osuu kohdalle ja lämmittää viluista oloa tai antaa valoa pimeyteen. ”Mur-

heen alla veisaa Siion heleimmin Herralle kiitosta”, Herännäiskansa on usein kokenut. Jobin kohtalon te tiedätte. Hän oli myös koeteltu murheen alhossa. Hän sanoo: ”*Murhetta soi minun harppuni, minun huiluni itkun ääniä.*” (Job 30:31).

Mutta ei Jumalan lapsen tie toki pelkkää murhetta tuskaa ja erämaata ole. Mutta tällä kertaa puhumme erämaasta, ja siitä kuinka siunaavaa on kulkea myös erämaan tie loppuun. Tällä tiellä koeteltiin profeetta Elia. Mooses oli neljäkymmentä vuotta erämaassa ja paimensi appensa karjaa. Uskon isä Aabraham asui teltoissa ja ikävöi saada nähdä jumalan lupauksen toteutuvan. Apostoli Paavali joutui heti uskoon tultuaan Arabian erämaahan kasvukouluun (Gal. 1:17). Siellä kasvoi Johannes Kastaja työhönsä. Hän oli huutavan ääni korvessa. Moni Herran oma on siellä ollut – ja kasvanut tehtävänsä. Vanhan testamentin uskovista kirjoitetaan: ”*Uskossa nämä kaikki kuolivat eivätkä luvattua saavuttaneet, vaan kaukaa he olivat sen nähneet ja sitä tervehtineet ja tunnustaneet olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä. Sillä jotka näin puhuvat, ilmaisevat etsivänsä isänmaata.*” (Hepr. 11:13). Miksi näin? Heprealaiskirje jatkaa: ”*Ja vaikka nämä kaikki uskon kautta olivat todistuksen saaneet, eivät he kuitenkaan saavuttaneet sitä, mikä oli luvattu; sillä Jumala oli varannut meitä varten jotakin parempaa, etteivät he ilman meitä pääsisi täydellisyyteen.*” (Hepr. 11:39,40).

Meillä on nyt luvattu ja kauan kaivattu Messias, ja siksi asemamme hänessä on ihanampi kuin häntä odottavien vanhanliiton ihmisten osana oli. Niinpä myös erämaassa olemme Kristuksen kanssa. On kirjoitettu: ”*Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus*” (1. Kor. 10:4). Tämä lupaus koskee meitä, jotka uskomme, mutta juutalaisista erämaassa sanottiin: ”*Mutta useimpiin heistä Jumala ei mielistynyt, koskapa he hukkuivat erämaassa*” (1. Kor. 10:5). Epäuskonsa tähden useimmat heistä hylättiin. Mutta meille Heprealaiskirje antaa lohdutusta sanoen: ”*Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus; ja Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.*” (1. Kor. 10:13).

Saamme Herralta lisää lupauksen sanoja, nyt Pietarin kautta: ”*Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikään kuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuita... Sen tähden, uskokooot myös ne, jotka Jumalan tahdon mukaan kärsivät, sielunsa uskolliselle Luojalle, tehden sitä, mikä hyvää on.*” (1. Piet. 4:12,13,19).

Kaikki meidät koetellaan aikanaan. On hyvä jos se tapahtuu jo täällä ajassa. Siitä seuraa koetuksen kestäneille pelkkää iloa ja riemua. Pietari opastaa meitä tässä asiassa näin: ”*Siksi te riemuitsette, vaikka nyt jouduttekin jonkin aikaa kärsimään monenlaisissa koettelemuksissa. Kultakin koetellaan tullessa, ja onhan teidän uskonne paljon arvokkaampaa kuin katoava kulta. Koettelemuksissa teidän uskonne todetaan aidoksi, ja siitä koituu Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä ylistystä, kirkkautta ja kunniaa.*” (1. Piet. 1:6,7). Koettelemisen aikaa on usein erämaa-aika. Siellä meidät koetellaan, siellä katsotaan, minkä kaltaista tekoa olemme, kestämmekö uskonkoetuksen. On ihmisiä, jotka eivät kestä. He ovat niitä ”*jotka aina ovat opetusta ottamassa, eivätkä koskaan voi päästä totuuden tuntemiseen. Ja niinkuin Jannes ja Jambres vastustivat Moosesta, niin nuokin vastustavat totuutta, nuo mieleltään turmeltuneet ihmiset, jotka eivät uskonkoetuksissa kestä.*” (2. Tim. 3:7,8).

Monelle uskovalle tulee suuri erämaa-ahdistus sinä päivänä, kun Herra ottaa heiltä pois niin sanotun lasten leivän, eli koettavan armon tuntemisen. Mikä ongelma se sitten on? Siinä on se ongelma, ettei aikuinen uskova, voi elää enää niin. Hänhän on kasvanut täyteen miehuuteen Kristuksessa. Tällöin on tärkeämpää luottaa Sanaan kuin johonkin tuntemiseen, olkoon se sitten vaikkapa armon kokemista sisimmässään. Armon tuntemisetkin saatetaan ottaa siis pois. Eräs vanha tapahtuma kuvaa asiaa näin: ”Paavo Ruotsalaisen luokse tuli kerran pari nuorta miestä pitkien taipaleiden takaa. Miehet valittelivat puutoksiaan ja sitä, ettei mitään tuntunut eikä näkynyt eikä kuulunut eikä osannut enää mitään odottaakaan. Siihen Paavo totesi vain ykskantaan: ”Vai jo otti pois – vai jo loppui – vai jo pani sellaisen luottamuksen teihin – nuoriin miehiin!”

Nuoret miehet sitä sitten seuraavana päivänä kyselivät, mitä Paavo sillä tarkoitti, kun sanoi, ”että on pannut luottamuksensa?”

Paavo kävi tätä selittämään: ”On pannut luottamuksen – Herra on pitänyt teitä jo miehinä, koska on antanut vaivain kohdata ja päästänyt yksin pimeässä kulkemaan. Lapsia talutetaan, vaan aikamiehet uskotaan yksin taipaleelle. Mitenkäs teki elämän Herra itse? Hoiti ja helli, ja rinnoillaan maakuutti opetuslapsiaan, vaan sitten alkoi totuttaa vähitellen uskosta elämään ylösnousemisensa jälkeen ja vihdoinkin meni pois eikä enää näyttänyt itseään. – Hengellään vain hoiteli ja kaukaa kurkottaen käsistä kiinni piteli. ”

(A. Oravala, Erämaan profeetta, sivulta 430 eteenpäin)

Tuolla tavoin sekin alkaa, se jota me luulimme erämaaksi. Ajattelimme jopa uskonkin loppuneen kun armon kokemus oli poissa. Eihän toki ollut loppunut, aikuiseksi vain meitä siinä kasvatetaan ja se on aluksi pelottavaa astua aikuisen saappaisiin. On ikävä tuttipullolle, maitoruuan perään. Mutta ei se käy, jos aiotaan kasvaa Häneen, joka on pää. Paavali opettaa: ”*kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään, ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa; vaan että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus.*” (Ef. 4:13–15).

Myös tämä kasvu on eräänlaista erämaata, mutta antaa jotakin ihmeellistä. Se antaa sen mitä on kirjoitettu: ”*Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut.*” (Hepr. 12:11).

Erämaa voi olla siis siunattu paikka sille joka suostuu Herran työhön. Älä siis pelkää kun Herra on ottanut sinut työpöydälleen. Moni sanoo, ettei kärsimys jalosta. Ei se jalostakaan sitä, joka haluaa pysyä valtoimenaan ja vaeltaa oman tahdon tietä. Mutta kärsivän Jobin tavoin se voi muuttaa ihmistä parempaan suuntaan. Ristin tiellä kasvavat oikeat Jumalan lapset siihen työhön, johon Herra on heitä koulunut.

Vaimoni on ollut kuusi vuotta kärsimyskoulussa. Voimat ovat vähentyneet. Oma tahto on taittunut. Hän on muiden autettavana; sidottu vuoteeseensa. Mutta jotakin on muuttunut hyvään suuntaan. Hänestä on tullut hiljainen ja nöyrä ihminen joka rukoilee paljon. Hänestä on tullut Herran ihminen. Hän kertoo kuvaillen, että erämaassa on suuri rannaton meri, jonka yli ei voi uida. Sieltä ei voi päästä itse pois. Ihmiset eivät puhu siellä. Siellä on niin hiljaista että joskus herää omaan huutoonsa. Kivut ovat joka päivä mukana. Joskus kivut ovat sietämättömät.

Siellä on sentään jokin paikka, joka antaa suojaa sateelta ja helteeltä. Yksi kukka, keltainen, siellä on. Paljon se ei ole kukkien ystävälle. Linnutkin puuttuvat ja muut eläimet ja se on paha linturak-

kaalle ihmiselle. Polkuja aavalla hietikossa on, mutta ketään ei näy. ”Kuka sinua ruokkii”, kysyn. ”Kyllä se Jeesus on”, hän vastaa.

Omaishoitajana hän saa minulta välttämättömän ulkoisen, henkisen ja osin myös hengellisen avun. Vastailen myös hänen kysymyksiinsä. Kysymykset ovat usein Jumalan sanasta.

Kukaan ei osaa kunnolla vastata, mikä vaimoani vaivaa. Useimmat diagnoosit ovat enemmän arvausta.

Sellainen on yhden ihmisen erämaa.

Oletko sinä joutunut erämaahan? Millainen se on? Minäkin olin siinä maassa kaksi hirvittävää vuotta, sekä muutamia vuosia, joiden kanssa paremmin pärjäsin. Minun oli oltava siellä, että voisin opettaa tuntemaan Herraa ja hänen valtakuntaansa. Vapautta piti myös saarnata lain orjuudessa oleville. Mutta on saarnattava myös evankeliumia, sillä ei erämaa ole pelkkä itsetarkoitus. On myös johdettava ihmisiä pois kärsimyksen yöstä. Herra itse on sanonut: ”*Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa pitalisia, ajakaa ulos riivaajia. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.*” (Matt. 10:8).

Jonain päivänä avautuu tie ulos erämaasta. Silloin on kiitoksen ja ylistyksen aika. Risti on saanut tehdä työtään - Kristuksen risti.

Herra on usein salattu ja salattuja ovat hänen tiensä. Kuka voi häntä neuvoa? Mutta kun häneen turvaututaan, kaikki on lopulta hyvin. ”*Ja Herra on alati ohjaava sinua. Aavikon paahteessakin hän elvyttää voimasi ja vahvistaa jäsenesi. Sinä olet kuin vehmas puutarha, kuin lähde, jonka vesi ei ehdy.*” (Jes. 58:11).

Aamen